

FÉLPERCES NOVELLÁK

BOGDÁNFI SÁNDOR

A NAGY MŰ

A költő egész éjszaka dolgozott. A sorok szinte maguktól ömlöttek a papírra: gyöngyszemekként szórodtak, gurultak, és fénylőn beragyogták a nagyszerű költeményt. Érezte, hogy ez élete legnagyobb műve.

Hajnalban felkeltette a feleségét.

Az asszonyka hunyorogva, paplanba burkolózva kuporodott a heverő sarkába, a költő pedig felolvasta a remekművet. A szavak fojtó erejében látomások elevenedtek, gondolatok villantak, képek peregtek, indulatok és érzelmek ébredtek, csillagok futottak fel, és hanyatlottak vissza a mélybe.

Halkan, szinte sóhajtván ejtette ki az utolsó verssort a költő, és várakozva tekintett asszonyára.

A nő tágra meredt szemmel nézett rá, mint egy istenre, aztán megkérdezte:

— Mennyit kapsz ezért?

EGY KISFIŰ VALLOMÁSA

Én még kicsi vagyok, de azért tudom, hogy a világot az Isten teremtetten.

Előbb megteremtette a földgolyót, aztán a hegyeket, vizeket, erdőket, mezőket, majd megteremtette apukámat és anyukámat, legvégül pedig engemet.

Szépen éltünk, mígnem az Isten megteremtette Karcsi bácsit.

Karcsi bácsi elvitte anyukámat.

Itt maradtam anyuka nélkül.

Sokat sírok.

— Ne sírj — mondja a nagymama —, Isten így akarta.

Én nem akarom azt, amit Isten akar.

A KÉTSZÍVŰ KÖLTŐ

A kétszívű költő itt él közöttünk.

Verseiben halk szomorúsággal dédelgeti, becézi a világot, az embereket és a bogarakat.

A klubban hangosan ócsárolja a világot és az embereket, ajtót csapkodva távozik, és a lépcsőházban mérgesen eltapossa az első bogarat.

V É D Ó B E S Z É D

Egy fiatalember azt írta rólam, hogy rossz író vagyok. Hálával gondolok rá, mert ő az első őszinte ember, aki nyilvánosan és kendőzetlenül véleményt mondott rólam, s mert az ócsárlás az első jele, hogy egy író jelent valamit. Köszönöm, fiatal barátom, ön bátor ember, kitűnő bíráló, roppant tehetség, de egyelőre csak dicsérni tudom, mert még sokat kell tanulnia, hogy önt is ócsárolhassák.

É R D E K E S E T , D E G Y O R S A N

— Maga író? — kérte a csinos fiatal lány, és szemében megcsillantak az őszinte csodálat apró fényei.

Az ősz író nagyot szippantott szivarjából, és zavartan pislogva bólintott.

A csinos fiatal lány elpirult a belső izgalomtól, és cinkos bizalmassággal, egyenesen az író szemébe nézve, mondta:

— Akkor hát mondjon nekem valami érdekeset, de gyorsan.

Az író agya lázasan működni kezdett, mintha rejtett motorok hajtának. Aztán a motorok hirtelen leálltak, az agyműködés megszűnt.

Nem tudott mondani semmi érdekeset gyorsan.

A F O R D Í T Ó K Í N J A

Az ember, akinek a beszédeit és cikkeit fordítom magyarrá, sokkal okosabb, sokkal tehetségesebb, sokkal értékesebb, mint én, s midőn éjszakánként a szavait keresem, illesztgetem, cserélgetem, a mondatait kalapálom, csiszolom, ötvözöm, a gondolatait fürkészem, mérem, latolom, úgy érzem, hogy ott áll mögöttem, s szinte várom, hogy egyszer rámszóljon:

— Ezt én nem így mondtam, hékás!

Ö R Ö K S Z E R E L E M

Azt hittem, hogy örök szerelem csak a régi regényekben, a régi versekben és a rossz filmekben létezik.

Tévedtem.

Kázmér esete meggyőzött, hogy igenis van elmúlhatatlan, hűséges, örök szerelem.

Igaz, hogy Kázmér szerelme valóban a legszeb, a legjobb, a legokosabb a világon.

Mert Kázmér önmagába szerelmes.

Bélával, egykori iskolatársammal találkoztam az imént.

Első mondatomat félbeszakítja, s ömlik belőle a panasz, hogy rangjához és a társadalomban betöltött jelentős szerepéhez mérten a fizetése kicsi, a lakása még kisebb, autója nincs, de őrajta nem segít senki, lám, Párizsban sem járt az idén, a fölöttesei egytől egyig tudatlanok, rosszindulatúak, és ővele szemben különösen igazságtalnak, folyton azt kifogásolják, hogy keveset dolgozik, holott mások nyugodtan lebzselnek, senki sem meri őket figyelmeztetni, tehát másnak mindent szabad, csak őt nyomják el, a múltkor is, mi történt . . .

Hallgatom Bélát, árad belőle a panasz, a szitok, a rágalom, a pletyka, az irigység. Emelygő undort érzek, szeretnék megszökni a világ végére, hogy ne hallgassam tovább a mocskos, önző szóáradatot.

Aztán felvillan bennem a szörnyű kétely: hátha én is ilyen vagyok.

A T Ü R E L M E T L E N I F J Ű

Egy fiatalember, lelkes és okos, szenvedélyesen kikel a vallás ellen, a papok ellen, az egyház ténykedése ellen, s izzó szenvedéllyel végső harcot követel.

Amikor türelmességre intem, felugrik, és indulni készül. Megpróbálom visszatartani, s még egy feketével kínálom.

— Köszönöm, nem kérek — mondja erélyesen. — Mennem kell. Még ma délután fel akarom számolni a világ elmaradottságát!

K É T B A R Á T

Hol volt, hol nem volt, talán az óperenciás tengeren is túl, ahol a kismalac túr, volt egyszer két jó barát. Egyazon toronyház nyolcadik emeletén laktak, gyakran találkoztak, beszélgettek, ebédre, vacsorára hívták egymást.

Az egyik takarékos, józan életet élt, beosztotta minden garasát, nyaralót épített, gépkocsit vett, gyakran utazott külföldre. Felesége, gyerkei nagyon szerették. Szomszédai és ismerősei azt mondták róla: fukar disznó.

A másik könnyelműen szórta a pénzt, szerette az itókát, a társaságot, a zenét, gyakran hajnalban járt haza, és olykor elhúzatta a felesége nótáját, megajándékozta virágcsokorral, és harsány kacagással töltötte be a házat. Övéi szerették, szomszédai pedig azt mondták róla: részeges disznó.

Mindkettő boldogan élt, míg meg nem halt.

E G Y E D Ű L

Három napja pihenek a félig üres turistaszállodában. Szökve jöttem ide, hogy egy kis időre megszabaduljak azoktól, akik nem szeretnek, és azoktól is, akik szeretnek. Három napja járom a hegyi ösvényeket,

gyönyörködöm a Duna festői szépségű kanyarjában, az őszi fák haldokló szépségében, üldögélek a szálloda éttermében, előcsarnokában; könyvet és újságot olvasok, rádiót hallgatok, s főleg sokat heverészek a szobámban, egyedül tünődve és gondolkodva, s mindinkább elhatalmasodik bennem az érzés, hogy így egyedül pontosan úgy unatkozom, mintha kettesben volnék.

ÁRVA A VIHARBAN

Odakint vihar tombolt.

Odabent egy árva kislány dideregve melengette kezecskéit az utolsó szál gyertya lángja felett, és várt.

Várta a gyilkost.

A szoba falain árnyak imbolyogtak, az ablakredőnyök remegtek, a függöny sejtelmesen lengett.

Az árva kislány feszült figyelemmel hallgatta a neszeket, várva az ismert lépteket, a tőr villanását, a szúrás fájdalmát, az utolsó lehetet.

A gyilkos nem jött.

A vihar tovább tombolt.

Az árva kislány megunt a várakozást és a didergést.

Elfújta a gyertyát, felgyújtotta a csillárt, és bekapcsolta a villanymelegítőt.

KÉRVÉNY A SZOCIALIZMUSHOZ

Tisztelt Cím!

Alulírott Csigora Béla, újvidéki lakos azzal a kérelemmel fordulok t. Címhez, hogy sorsomat rendezni szíveskedjék.

Iskolát nem végeztem, mert jó hazafi létemre mindig is gyűlöltem az idegen, főleg a nyugati kapitalista nyelvek tanulását, s általában hevesen elleneztem a burzsoá iskolarendszert.

Hét gyermekem van, mert Marx tanításához híven igyekeztem szaporítani a proletariátus legyőzhetetlen tömegét.

Feleségem, született Ringli Borbála alkalmi takarítással, mosással és ócskapiaci kofáskodással járul hozzá az országépítéshez.

Gyermekeim közül három az állami javítóintézetben kitűnő ellátásban részesül, négy pedig még olyannyira serdülő, hogy bűnözésre sem alkalmas, tehát semmi reménye, hogy testvéreihez hasonlóan jobb helyzetbe jusson.

Jómagam nem értek semmihez, szakmám nincs, eddig minden állásomból elbocsátottak, tehát érthető, hogy a szocializmusba vetem egyetlen reményem.

Várom a T. Cím intézkedését.

Tisztelettel
Csigora Béla
Újvidék, Csikó utca 7.

Ui. Szükség esetén hajlandó vagyok belépni a pártba is.

Az új lakás tágas, frissen festett, ragyog a tisztaságtól. Központi fűtés, beépített szekrények, villanytűzhely, hűtőgép, csempézett fürdőszoba, ahol egy csavarintásra folyik a meleg víz.

Lehet, hogy ostoba és maradi vagyok, de én folyton a régi szűk lakásra gondolok, a kopott ajtókra, a sötét, mállott falakra, a füstös konyhára, ahol tizenöt éven át főztem a kávé az örökké csöpögő csap mellett, az északi fekvésű télen-nyáron hideg egyetlen szobára, ahol a gyerekek születtek és nőttek aggódások és örömök közepette; ahol lavórban mosdottunk tetőtől talpig, ahol az első rossz színdarabot, az első rossz regényt írtam gyereksírás és rádiózás közepette, ahol fiatal és erős voltam, s ahol majdnem meghaltam egyszer; ahol először sírtam meglett férfi koromban, ahol igaz és hamis barátok sürögtek körülöttem, igaz és hamis nők szerettek és megcsaltak, ahol Kati és Marika először mondta: apu.

Könnybe lábadt szemmel mozogok az új lakásban, a pompás, ismeretlen falak között, aztán eltökélten belépek a vakító fehér fürdőszobába, meleg vizet ereszték a fényes níkkal csapból a régi kopott lavórba, számlit teszek a legszebb szoba közepére, az új nagy szőnyegre, és keserű ellenállással kezdem mosni a lábam.

A MUNKÁSOSZTÁLY ÉS FIA

Az erélyes ember íróasztalánál ült és parancsolgatott, arra hivatkozva, hogy ő a munkásosztály fia.

A munkásosztály okos és éles szemmel figyelte, mígnem egy szép napon fülönfogta és így szólt:

— Kotródj, fiam, majd apád ül a helyedre!

BENEDEK ÉS A HÚSZAK

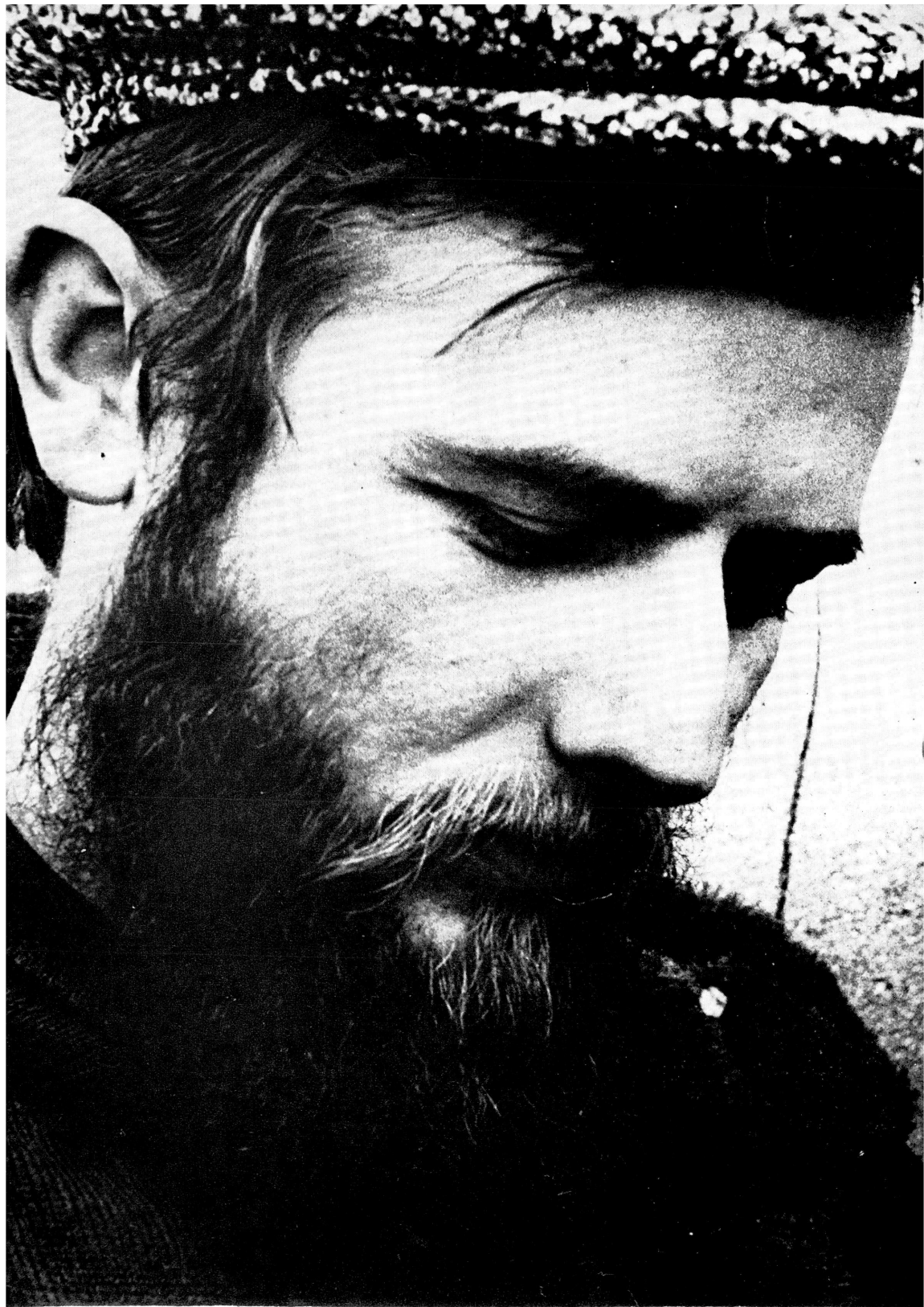
Húszan dolgoztunk az újságnál, köztünk a jól táplált, jó megjelenésű és jó modorú Benedek is, aki lenézett bennünket. Sokat olvastunk, konferenciáztunk, vitatkoztunk, rengeteget cigarettáztunk és kávéztunk, sokat írtunk, fordítottunk, keveset aludtunk.

Csak Benedek nem írt soha.

Mi, tizenkilencen, kifejezési formákkal, tördelési megoldásokkal és adósságokkal küszködtünk, s egyre inkább érett bennünk a tudat, hogy szegényen halunk meg. Csak Benedek volt kivétel. Ő házat vett és nyaralót, bútort, villanyszekrényt, gépkocsit, és borotvagépet. Mert ő hirdetések gyűjtőit, pénzt szerzett a lapnak, mi pedig csak szívünket és vérünket adtuk.

HALOTT KÖLTŐ

A kórház halottaskamrájában farácsos padon fekszik Lajos, a költő. Kartársai és barátai, akik körülálljuk, minden verssorát olvastuk, gyakran hangosan ócsároltuk, utánérzéssel vádoltuk, többször pedig,

T. O.

amikor megéreztük, hogy sikerült kimondania a kimondhatatlant, néma döbbenettel és elismeréssel szívtuk magunkba egy-egy versét, most is fájdalmas szorongással és némi irigységgel érezzük, hogy Lajos már megint valami hallhatatlant cselekedett.

ŐSZINTE BÍRÁLAT

Őszes, kopaszodó, alacsony emberke a gyermekíró, helyesebben a gyermekek írója. Fején nagy fekete kalapot, lábán magas szárú cipőt, szemében jóságos, megértő tekintetet visel.

Verseket ír, dús képzelettel, csupa szív hangnemben, kötött formában, tehetségesen: a tapsifüles nyuszikáról, a tarka bociról, a brumogó medvéről és Lacikáról, aki nem akart szót fogadni anyukájának, de azután mégis szót fogadott.

A gyerekek — akik helikopterről, lökhajtásos motorról, gépemberről és holdrakétáról beszélnek egymás között — tátott szájjal olvassák a gyermekíró versikéit, és elnéző mosollyal, fejcsóválva, hamisan selypítve mondják neki:

— Dádá, báci! ...

ELSŐ ESTE PÁRIZSBAN

Első este Párizsban a Nagy Bulváron sétáltam a káprázatosan kivilágított kirakatok és a szüntelenül hömpölygő tömeg között egyedül, elveszetten.

Az úttesten ezrével rohantak a gépkocsik, mint zúgó acélfolyam, a házfalakra vakító fényreklámok hivalkodtak, a járda szélén pedig utcai árusok, rikkancsok kiáltoztak racsolva. Egymáshoz simuló párok, erősen kifestett nők, burnuszos arabok, öreg arcú körszakállas diákgyerekek, fiatalosra borotvált, masszírozott arcú aggastyánok haladtak el mellettem, s nekem úgy tűnt, hogy mindenki engem néz.

Mintha mindenki látná rajtam — tömött vállú kabátomról, vastag talpú cipőmről, széles nadrágomról —, hogy idegen vagyok, és aktatáskámban kenyeret, Zdenka-sajtot és bácskai sonkát viszek, mivel nincs elég francia pénzem, hogy étteremben vacsorázzak.

E szorongó érzés közben egy szőke fiatalember állt elém, és tökéletes francia nyelven megszólított:

— Bocsánat, tessék megmondani, merre van a Théâtre Français?

Nem akartam hinni a fülemnek.

Egy vérbeli francia engem kérdez, nálam tudakozódik, nálam, aki alig néhány órája érkeztem Párizsba, életemben először.

Elmosolyodtam és már kerestem az illő francia szavakat, hogy udvariasan elutasítsam, de abban a pillanatban a Bulvár másik oldalán, pontosan szemközt, megpillantottam a hatalmas neonfeliratot: Théâtre Français.

— Lá! — mondtam hanyag párizsi hangsúllyal, és határozott mozdulattal a túlsó oldalra mutattam.

Attól a pillanattól fogva otthon éreztem magam Párizsban.

Az idős plébános bölcs, okos és művelt ember volt. Rengeteg könyvet olvasott és tudta, hogy isten nincs.

Csak azt nem tudta, hogy vannak istenek.

VÖRÖS ÚTLEVÉL

Előkelő trieszti étteremben ülünk, spárgalevest, milánói cotelette-et, áfonyát, pármái sajtot, habos mignonokat, portói vörös bort és moccakávét fogyasztunk. A rendkívül ízletes és rendkívül bágyasztó ebéd után egy bankigazgató külsejű, agyonborotvált arcú főpincér készíti a számlát, én pedig vörös fedelű útlevelemből halászom elő a lepedő nagyságú olasz bankjegyet, és fizetek. Az útlevél ott fekszik a csillogó evőeszközök és kristálypoharak között a hófehér abroszon, mint egy vörös folt. Signor Soretti, az ebéd társam, akinek négy bérháza, három üzlete két gépkocsija, több karátos briliánsgyűrűje és huszonkilenc alkalmazottja van, s cégjelzéséből ítélve a leánykereskedelem kivételével az égvilágon mindennel foglalkozik, jóllakottan pislog az útlevélre, és határozott hangon mondja:

— Szerintem a kapitalizmus jobb.

A súlyos kijelentés egy világképet, a világ képét idézi fel bennem. Agyam lázasan működik. Megdönthetetlen érvek, dialektikus igazságok, Marx, Lenin, Tito mondatai villannak fel emlékezetemben, de azután rádöbbenek, hogy signor Soretti „dialektikáját” a négy bérház és a huszonkilenc alkalmazott határozza meg.

— Önnek bizonyára jobb — mondom csendesen, és zsebembe súlyosztom vörös útlevelemet.

A TALPNYALÓ BUKÁSA

A talpnyaló korán kelt, mert rengeteg volt a tennivalója, azaz a nyál-nyalója. Sietve öltözött, egy hajtásra felhömpintette a teáját, és kiszólt a konyhába feleségének:

— Mucus! Mákost is csomagolj tízóraira. Bányai fölöttébb szereti!

Közvetlen főnöke, Bányai, csakugyan fölöttébb szerette a mákost, mégsem tudta elintézni a talpnyaló kinevezését, mert a törvény csak az igazgatónak adott erre jogot.

Az igazgató is fölöttébb szerette a mákost, de az új törvény szerint csak az igazgató bizottság nevezhetett ki vezető tisztviselőket.

Az igazgató bizottság hét tagja is fölöttébb szerette és fogyasztotta a mákost, kiderült azonban, hogy a legújabb törvény szerint a kinevezéshez a huszonöt főből álló munkástanács beleegyezése szükséges.

Ennyi emberrel szemben tehetetlennek érezte magát a talpnyaló, se mákija, se nyála nem maradt hozzá.

Nekigyűrűközött és dolgozni kezdett.

POKHÁLÓS TÖRTÉNET

A Pók póknak született, nem tehetett róla.

A szövés volt a mestersége, de a sors egy íróasztalhoz ültette, papírost, tintát, tollat kapott és telefont.

Az íróasztalon írni szokás.

A Pók azonban szóni szeretett.

Más anyag híján a telefondrótából szövögette hálóját:

— Halló, Illetékes Hely! Felhívom figyelmüket, hogy Balog nagyon gyanús...

— Halló! Rédei problematikus...

— Halló! Kovács megbízhatatlan...

— Halló! Veres használhatatlan...

A dróton szőtt hálók hínárként fonódtak az áldozatok köré, húzták őket a mélybe, a szegénybe, a bukásba, a Pók íróasztalát pedig egyre magasabbra emelték.

Végül egy hálókészítő üzem vezetőjévé nevezték ki.

Akkor derült ki, hogy nem ért a hálókészítéshez, ha nincs hozzá áldozat.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Lecsúsztam. Képzeld, ma reggel közölték velem a központban, hogy nem nevezhetnek ki igazgatónak. Volt valami ügyem hat évvel ezelőtt, tudod...

— Tudom.

— Úgy hallom, Petei lesz az új igazgató.

— Soha! A Központ nem engedi. Peteinek is volt valami ügye.

— Vagy úgy? Akkor hát ki lesz az új igazgató?

— Csetei.

— Annak nem volt ügye?

— Volt.

— És mégis?

— Mégis.

— Véleményem szerint neked kötelességed felhívni a Központ figyelmét arra, hogy Cseteinek valami ügye volt!

— Nem teszem.

— Miért

— Mert nekem is volt valami ügyem.

SÓHAJ VILÁGHÍRNÉV UTÁN

A világirodalom nagyjainak élettörténetét olvasom.

Balzac piszkos adosságokkal küszködött, Voltaire verseket lopott Shakespeare-től. Oscar Wilde természetellenes nemi viszonyt folytatott, Petőfi izgága, pökheni viselkedéséről volt nevezetes, Móricz Zsigmond

oldalakat másolt ki idegen könyvekből, Villon literszámra védte a bort, és többször is nyilvánosan megbotozták részegség miatt, Szabó Dezső pedig író társainak ócsárlásával és pletykázással töltötte életének java részét...

Némi keserőséggel állapítom meg, hogy jómagam és néhány vajdasági író társam sok mindenben igyekeztünk utánózni a legnagyobbakat, de, lám, világhírnévre mégsem tettünk szert.

A T E M P L O M

Teréz néni egész délután sétáltatta a kislányt.

Többször is végigjárták a parkot, sokáig ültek egy padon, közben a homokban is játszott a gyerek, vödörrel és lapáttal, mígnem megunt az egészet.

— Gyertünk máshova — nógatta az idős asszonyt.

Teréz néni tanácstalanul nézett a gyerek csillogó szemébe, aztán felállt, és kézen fogva a kislányt így szólt.

— Gyere, Katikám, elvezetlek egy nagyon szép helyre.

— Hová?

— A templomba.

— Az mi?

— Majd meglátod.

A kis Kati álmélkodva bámulta a hatalmas oszlopokat, a boltíves mennyezetet, a festményeket, szobrokat, virágokat, s örömben tapsolni és kacagni kezdett.

— Pszt — csitította Teréz néni —, templomban nem szabad lármázni.

— Miért? — harsogta a gyerek. — Ki alszik itt?

S I K E R

Kora ifjúságától kezdve sikerre vágyott.

Filmszínész szeretett volna lenni.

Festőművész vagy író.

Hadvezér vagy államfő.

Nagy sebész vagy legalább vezérigazgató.

Úrhajós vagy feltaláló.

Híres színész, ünnepelt énekes, esetleg villanygitaros.

Harmincéves korában még mindig csak segédhivatalnok volt egy kisipari vállalatban. Álmait lassan feladta. Szabad idejében otthon ült, esetleg segédkezett a konyhában: húst darált, tésztát gyúrt, tojást kevert, diót tört, és közben megszerette a jó ételt.

Pocakja egyre nőtt. Nyaka vastagodott. Arca kikerekedett. Kettős tokát eresztett.

Amikor egy nap a mérlegen állva megállapította, hogy pont száz kilót nyom, büszkén felsóhajtott:

— Mégis elértem valamit.

AFORIZMAK

ISMERETLEN ISMERŐSÖK

Mindig a fejét mosták, holott a jelleme volt piszkos.

*

Ismerősöm, értesülve arról, hogy ez az év nehéz lesz, elhatározta, hogy terméskőből építi új villáját.

*

Fején találta a szöveget, de a saját fején.

*

Amikor egészen magasra jutott, csak akkor láttuk, milyen mélyre süllyedt.

*

Egy nagy ember agyát halála után át akarták ültetni egy másik ember koponyájába, s akkor derült ki, hogy nem is volt agya.

*

Háromszor cserélt lakást, kétszer gépkocsit, egyszer feleséget — jellemet egyszer se.

*

Volt egy főnöke, akivel szívesen dolgozott volna éjjel-nappal, de az egy csinos nő volt.

*

A világban még mindig jócskán akadnak olyanok, akik az emberiségnek boldogtalan új évet kívánnak.

*

Az orvostudomány akkorát fejlődött, hogy manapság már a szívből jövő jókívánságok is olykor csak műszívből jönnek.

*

Tegnap találkoztam egy emberevővel: éppen a főnökét rágcsálta.

*

Az ember szükségleteihez mérten bántja a másik embert.

*

Felebarát helyett inkább egész barátot keress magadnak.

*

A számtantanár neje későn jött rá, hogy logarléchez ment feleségül.

*

Egy ismerősöm csak az iránt érez hálát, aki megtanította a hálatlanságra.

*

Szívből sokat adakozott, zsebből semmit.

A lejtőn nem lehet megállni, de megélni lehet.

*

A jó levegő csak annak ér valamit, aki még tud lélegezni.

*

Almában halat akart fogni, ám amikor felébredt, már ő vergődött hálóban.

*

A világ, ha kigúnyolod, olykor visszaölti rád a nyelvét.

*

Vagy jót mondjatok róla, vagy semmit, hisz még él.

*

Egy kivénhedt fejevadász csak most ébredt rá, hogy nem minden embernek van feje.

*

Bocsánatot kért mindazoktól, akiket sürgős elfoglaltsága miatt még nem tudott megbántani.

*

Igen szellemesen tud társalogni, de csak ha egyedül van.

*

Egy lelketlen ember naponta eladja a lelkét.

*

Ez az utolsó alak annyira megjavult, hogy utolsó előtti lett.

*

Ha az embernek jó fizetése, jó lakása, jó gépkocsija van, könnyen el tudja viselni a szegénységet.

*

A bibliából nem derül ki, vajon Ádám és Éva szerették-e egymást.

*

Amióta televízióm van, a gyilkosok szinte naponta megjelennek a lakásomban.

*

Egy-egy fenevadról olykor kiderül, hogy ő is ember.

*

Velem szemben mindig elnéző volt: ha találkoztunk, elnézett a fejem felett.

*

Személyazonossági igazolvánnyal tudja bizonyítani, hogy jelentéktelen ember.

*

Egy gilisztát kineveztek a kígyófarm igazgatójának.

Főleg azokat az egykori barátaimat gyászolom, kik vígan élnek.

*

A fogamzásgátló szerek használata könnyen eredményezheti, hogy valóban a gólya hozza majd a gyerekeket.

*

Gyermekkorában az orvostól fél az ember, később már csak a betegségtől.

*

Ismerősöm naplót vezet a jövő eseményeiről.

*

Eszét kezdte kamatoztatni — éhen halt.

M Ű V É S Z E K É S E G Y É B V É S Z E K

Ez a regényíró csupa rossz ötlet alapján alkot: egyik ötlete például az, hogy ő tud regényt írni.

*

Ez az író szenvedéllyel ír, pedig van töltőtolla.

*

Semmi sem szebb, mint a képzelet világa, de oda nem mindenki kap vizumot.

*

A fagyos tájról izzó verseket írt, de csak langyos sikert aratott.

*

Eme írónak egy háromszobás összkomfortos lakás volt a legnagyobb műve.

*

Ez a költő valóban mestere a versírásnak: minden sora mesterséges.

*

Azáltal lett belőle nagy író, hogy olvasói félreértették.

*

Némely írónak hű olvasói, némelynek pedig hűtlen olvasói vannak.

*

A színésznek az fáj legjobban, ha otthon nincs semmi szerepe.

*

A nagy szavakat habzsoló költőnek diétát ajánlott az orvos.

*

Ma már világos, hogy az a legnagyobb szobrász, aki élő emberből embert tud faragni.

A gyermeklapban végre meg kellene írni az igazat a felnőttekről.

*

Érthető, hogy a gyomorbajos költő bármikor tud szomorú verset írni.

*

Ez az író mindig lázasan alkot, de sajnos nincs hőmérője.

*

Az elkötelezett íróról kitűnt, hogy csak elköltekezett.

*

Atom bomba-ellenes versei oly hitelesek voltak, hogy egy nap felrobbantak.

*

Vérrel írta verseit, de másnak a vérével.

EMBER ÉS TÁRSAI

Szítsuk a forradalom lángját, elvtársak, de ne egymást égessük el benne.

*

Az eszme tisztaságát nem bízhatjuk a mosóporra.

*

Az ember nemegyszer szidja a gyerekeit és a rendszert, de ha kell, meghal értük.

*

Vigyázzunk, elvtársak, a szocializmus színe nem a szürke, hanem a vörös.

*

Bíráljuk szigorúan a kommunistákat, hisz kommunisták vagyunk.

*

Aki fegyverrel próbálja meggyőzni a világot arról, hogy a kapitalizmus jobb, mint a szocializmus, voltaképpen azt próbálja bizonyítani, hogy a halál jobb, mint az élet.

*

Külföldön az ember álmélkodva állapítja meg, hogy szegénynek lenni a legjobb otthon.

*

Ma már nemcsak a hatalom a népé, hanem a gond is.

*

Egykor a haladás fáklyája világította meg utunkat, ma a csillárok.

Nemcsak a közgazdászok, a kofák is a piac törvényeihez igazodnak.

*

Egy ismerősöm csak azt a forradalmat pártolja, amely őt pártolja.

*

A munkásosztály fiainak nagy gondot okoznak a munkásosztály unokái.

*

Manapság a rúgást is érdem szerint osztogatják.

*

Könnyű váltani a nemzedéket ott, ahol sok az apró.

*

Előfordul, hogy az ember a vitában alul marad, de senki sem marad fölötte.

*

Egy ismerősöm csak a gépkocsija elé gördülő akadályokat igyekszik legyűrni.

*

Némely vallástalan elvtárs még mindig gyóntatással foglalkozik.

*

Mindig a vonalon volt, s amikor kihúzták alóla a vonalat, a földre pottyant.

*

Némely ember a jelenkorban él, ókori nézetei vannak, középkori eszközöket alkalmaz.

*

A gyerek gyerekekkel szeret játszani, a felnőtt a felnőttek sorsával.

*

Két pici tetű is vívhat gigászi küzdelmet egymással.

*

Dörgedelmes levelet írt az igazságtalanságok ellen, s csak a végén vette észre, hogy töltőtollában nem is volt tinta.

*

Rohanás közben vettük észre, hogy lassan haladunk.

*

Két lóra tettem, de mindkettőről kiderült, hogy ló.

*

Esküszöm, egyetlen marxista könyvben sincs említés a gatszulálásról.

*

Némelyek mindenképpen igyekeznek meggyőzni az embert, hogy a szívárvány egyszínő.

A magasabb igazság olykor egészen lent a mélyben rejtőzik.

*

Vádlott, álljon fel — mondta a bíró, s felállt.

*

Ha én mondok kritikát, az építő bírálat, ha rólam mondanak kritikát, az aljas rágalom.

*

Igyekszem a főnökömre támaszkodni, de gyakran elesek.

*

Az alkoholista nagyot ugrott örömeiben, mert megtudta, hogy emelik a vízdíjat.

*

A nagy gyárnak eddig három igazgatója volt: az egyiket a nők szerették, a másik a nőket szerette, a harmadik a nőkhöz sem értett.

*

Szavakkal nem lehet szocializmust építeni, de szavak nélkül sem.

*

Szeretett volna úgy táncolni, ahogy mások fütyülnek, de senki sem akart neki fütyülni.